

Вещица

Тя седеше тихо отстрани
и света проклинаше шептейки.

Той с времето се промени,
но още бяха времена нелеки.

Искат вещицата те да изгорят,
както бе в доброто старо време,
понеже тя си знае, че светът
отдавна плаче за унищожение.

Ала да я изгорят не смеят
и просто я остьждат затова.

Но дори и да успеят,
ще се издигне тя от пепелта.

Заклинанията и истина ще станат
и вместо нея, светът ще изгори.

От него няма нищо да остане.

Никой и не знае какво ще се роди
(И дали въобще ще се роди)

Марина Лафазанска, 18 г.

Бягство мое

Прочетеш ли тези думи две, за миг объркваш се и питаш: "Не

трябва ли детство да е първата от тях?" Но след това припомняш си, че тъй отдавна беше, когато успяваше да останеш скрит зад високия тезгях. Лесно беше на невръстна възраст -

направиш пакост или пък сглупиш, скарат ти се, смъмрят те, поплачеш, пък вземеш, че накрая сам се утешиш. Ако питал бе ме някой тогава, "О, само да порасна..." - щях да кажа - "...и да потуля туй "тежко" детство в забрава." Кой да знае, че със "само да" нищо просто тъй не отминава. На опашки изнервено пуфти, когато всички ни пререждат с молба "само нещо да попитат". Ах, "само да не бяха" тези коварни думи, които все в мрежите си ловко ни оплитат.

Да избягаме като деца - простишка задача беше, заставаше един до

дървото със закрити очи и докато другите трескаво се крият, до десет броеше. И днес броим до десет, двайсет..., сто в обратен ред

или пък прав, но вече като стратегия за справяне с опустошителния гняв. Някога подхвърляхме си топка на игра,

а днес мачкаме я в борбата със стреса - някогашното предназначение отдавна оstarя. Може би ще стане всичко както някога и ще бъдем пак деца, "само да" успеем да превъртим на живота подлата игра.

С бягство можеш да се заблудиш, че проблемът е решен, но едно след друго - броят им нараства ден след ден. Уж бягаш, а все си затворен. Гледаш отнякъде тайно случващото се, толкова самодоволен. Сякаш в стаята за полицейски разпити иззад стъклото наблюдаваш, толкова обичаш като съдник да се проявяваш. Макар и зад стъклото да си скрит - има тук уловка, колкото и да бягаш, не ще се избавиш от тежката житейска школовка.

И за да завърша това неподредено съчинение - накратко, помисли - бягаш от или пък право по посока на проблема - смятам, това е същинската дилема. Съвсем последно вече и наистина ще сложа точка. Дори беглецът от затвора несвободен си остава - скита, лута се в търсенето на липсващата плочка. Уж навън е, без решетки, свят - необозрим, но затворът тъй с него сраснал се е, че се е превърнал в елемент неотделим.

Санда Пенчева, 23 г.

Изборът е мой

Страхът и тука ще пристигне,
Омразата навсякъде ще стигне –
писъци и викове безброй
в нощта с неспирния порой.

Кавгата с прошката се сблъскват,
връзки стари се разкъсват.

Добро и зло – безкраен е двубоят,
победителят ще избере героят,
който с думата една
ще начертава новата съдба.

Думата една-единичка,
съдържаща тъй важна сричка.

Кой е победителят във старата война –
животът ...или пък смъртта?

Розмари Илиева, 15 г.

Искрица живот

Топла буря в душата ми
нежно ръми
цъфтят и цветята
и слънце ярко искри.

Топли обятия топят
в мен ледове;
нежни усмивки крепят
кrehки светове.

Светове - пълни с любов,
цветни - сияят;
в небето с тих зов
звездите щастливо ридаят.

И в очите огньове горят,
гори и сърцето, и нежната плът

Отпътували някъде, на светлинни години от тук
усмивката ти грее ме, като горящ в камината бук.

И всичките думи
са сякаш излишни сега,
щом потъват устни в устни
и слива се душа със душа.

Димитър Руменов, 19г.

На никого!

Не се родих да бъда ваша.

Родих се- да съм от смях, сълзи и обич- каша.

Дойдох да ви покажа колко е красиво

Да носиш пламъче във себе си горящо, диво.

Родих се, за да бъда блян за себе си самата.

Да съм си гръб и рамо, сама да светя в тъмнината.

Дойдох на този свят, тъй фалшив и черен.

За да си бъда цвят и приятел верен.

Родих се и се получи, както го планирах.

Сама се губя, търся и намирам.

Дойдох и всичко в себе си възпитах

да съм си единствена опора и корен- в почва плитка.

Родих се с цялата любов, но не да ме обичате.

А да махам със крилете си, с магия да рисувам митове.

Дойдох и свободата си не я нарекох наша,

а Вие се обидихте.., но аз не се родих да бъда ваша.

Емилия Донкова

Телевизора си хвърлих...

Телевизора си хвърлих,
модните списания изгорих.

Любов към себе си потърсих
и най-накрая я открих.

От хората избягах,
спрях да слушам виковете.

Тогава се предадох
и се чувствах победител.

Вече никой няма да ми каже
каква да бъда,
как да живея,
как да изглеждам...

Мечтата аз си сбъднах
и в начало се превърнах.

Марина Лафазанска, 18 г.

Мечта

Не, не е лъжа
мечта си имам аз една
и без да губя време
ще я сбъдна в този час.

Пътят с трудности ще е обсипан
може и да падам даже,
но ще се изправям пак и пак
и винаги позитивна и с усмивка
смело напред ще продължавам.

Нищо не ще сломи духа ми силен
и всяка пречка ще премина
без да гасне пламъчето в мен.
И хорското мнение и ненавист
не ще ме отклоняват от пътя мой.

Някой ден с усмивка
към небето ще погледна
и благодарна ще съм,
че не се отказах.

Николина Петкова, 15г.

ФИЛМ

Пореден филм изгледах
с неприкрито отвращение.

В яда си пуканките метнах
след цялото ми възмущение.

Еднакви роли се играят,
сценария го гледах неотдавна.

Ала понякога ме изкушава
на тази роля аз да се отдавам.

* * *

Но мога ли наистина да се отдавам
на роля, дето не е моя?

Тъй позорно тук да се предавам,
за да се наместя аз без боя.

Сценарист не ми е нужен,
ще се погрижа за това.

Може да си по-научен,
но ролята ще избера сама!

Марина Лафазанска, 18 г.

Бездомен

Бездомен, бездетен, безправен и сам
Скитат се сенките ми като часовник
Който тиктака по спомен, о, вече знам
Че идва време за подмяна отново

И златото ръждясва, нося го под себе си
Среброто е капан, защото е винаги второ
Хората са като бездомни мелези
И идва време за подмяната отново

Бездомен бях, без злато съм пораснал
Дните ми са броеница и сметало
С което си играе любовта и е опасно
Защото в края всичко почва отначало.

Георги Славов, 21г.

На мен

В къдриците ми е цялата мъдрост от всички
предишни животи.

В усмивката – дивият трепет от всички възможни
любови.

В очите ми повече лудост отколкото в цялата
музика- ноти.

В ръцете ми- достатъчно сила да махам безкрайно
окови.

Сърцето ми пълно с любов- за целия свят и за
хората.

Краката ми винаги боси- от всичките пътища по-
лесно да боря умората.

Душата ми- малко изцапана, но още светеща в
тъмното.

Стомахът ми свит е на топка- какво ли ще блесне
със утрото.

Под звездите аз чувам единствено огъня- на
хиляда пожара отминали.

И паля хиляда слънца- да топлят чувства
изстинали.

Денем дишам дима от надежди- под облаци тихо
угаснали.

Заспивам във синя луна- завита с ветрове в бури
прераснали.

Емилия Николаева Донкова, 22г.

Есента е като изсъхнало сено
Което опитало е всички ниви
Попитах те какво значело любов
Ти ми отговори никога не си отивай

Бездомни звездите надничат
Над хоризонта, аз съм самотен
Ако всички сме хора, обичането
Тогава е безполезно в живота

Блестяха звездите като факли
Които запалили някога бяхме
Нощта идва, идва и пак ни
Напомня как двама грешахме

Есента е идеалното сено
Ентропията на всички ниви
Е в нашата забавена любов
Която още моли да не си отивам

Георги Славов, 21г.

**Кой ти е любимият човек?
Музикантът, който свири.**

Георги Славов, 21г.

Денят в розово

Днес е денят, в който ний доказваме,
че да си добър е нещо вълшебно,
но защо ви народът наш
с насилие иска да се прослави.

Разкъсва се моята душа,
Осъзнала, че с омраза и гнет
са пълни човешките сърца.

Свят добър целим да създадем
И не с тормоз и терор ще го постигнем.
Зная, всеки носи скрита в себе си частица доброта
и моля го да я покаже в този миг.

Безкористен да бъде той
и като ангел небесен
нека на хората в беда
ръка да подаде и с усмивка да помага.

В розово облечена
на този ден се посвещавам
за добротата ичовечността
с отворено сърце заставам.

Николина Петкова, 15г.

Събуждам се от шепот в планината,
листата си говорят със небето,
стоя изгубена във тъмнината,
звезди огряват ми лицето.

Проблясва нещо във душата,
прекрачвам прага и поглеждам,
вселената ме хваща за ръката,
прегръща ме и бавно ме повежда...

Ани Лилова, 17г.